

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/82/2017
Identifikačné číslo spisu: 2316010649
Dátum vydania rozhodnutia: 30. januára 2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2316010649.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí konanom 30. januára 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného M. X., pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 29. júna 2017, sp. zn. 5To/49/2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. X. sa o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta rozsudkom z 5. apríla 2017, sp. zn. 2T/158/2016 (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase si od neznámej osoby neoprávnene kúpou zadovážil a až do 11.00 hod. dňa 13. apríla 2016 v Matúškove na zadnom sedadle osobného motorového vozidla zn. Audi A6, šedá metalíza, EČV: X.-XXXEA, ktorého vlastníkom a držiteľom je jeho matka Bc. P. X., neoprávnene prechovával 1 ks plastovú nádobu s nápisom Amino 5600, ktorej obsahom bolo podľa znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2016/5279, vysušené konope o hmotnosti 76,65 g s priemernou koncentráciou THC 11,6 % hmotnostného, obsahujúce 8,891 g účinnej látky THC, ktoré množstvo zodpovedá najmenej 296 bežným jednotlivým dávkam drogy, v hodnote 766,50 € podľa odborného vyjadrenia Národnej kriminálnej agentúry zo dňa 14. apríla 2016 a digitálnu váhu oranžovo-červenej farby zn. TUFF-WEIGH a v presne nezistenom čase si od neznámej osoby neoprávnene kúpou zadovážil a až do 12.55 hod. dňa 13. apríla 2016 v katastrálnom území obce Čierna Voda, okres Galanta, pri osade Sedín, neoprávnene prechovával 1 ks plastovú nádobu s nápisom Quest Protein, v ktorej sa nachádzali 4 ks igelitových sáčkov, ktorých obsahom bolo podľa znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2016/5279, vysušené

konope o hmotnosti 398,32 g s priemernou koncentráciou THC 11,4 % hmotnostného, obsahujúce 45,408 g účinnej látky THC, ktoré množstvo zodpovedá najmenej 1 514 bežným jednotlivým dávkam drogy, v hodnote 3 983,20 € podľa odborného vyjadrenia Národnej kriminálnej agentúry zo dňa 14. apríla 2016, pričom medzi zakúpením vysušeného konope a jeho zaistením na účely trestného konania časť z neho rozpredal, rozdistribuoval, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do I. skupiny psychotropných látok.

Obvinenému bol za to podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Obvinenému bol zároveň podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. uložený ochranný dohľad na dobu 1 rok.

Krajský súd v Trnave uznesením z 29. júna 2017, sp. zn. 5To/49/2017 (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného.

Obvinený, zastúpený zvoleným obhajcom, využil v predmetnej trestnej veci svoje právo na podanie mimoriadneho opravného prostriedku tým, že dňa 28. septembra 2017 napadol dovolaním uznesenie krajského súdu ako i konanie mu predchádzajúce, uplatňujúc dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený založil na spochybnení existencie osoby konajúcej v prospech Policajného zboru, z podnetu ktorej vo veci polícia začala konať. Totiž na informácie od tejto osoby sa príslušník Policajného zboru odvolával v rámci žiadosti o vydanie príkazu na sledovanie osôb a vecí zo dňa 12. apríla 2016, kde tvrdil, že zistenia ohľadom údajnej trestnej činnosti obvineného boli potvrdené aj osobou konajúcou v prospech Policajného zboru. Na informácie od tejto osoby sa vo svojich svedeckých výpovediach pred súdom odvolávali aj príslušníci Policajného zboru, C. H. a Q. M.. Na tomto mieste obvinený poukázal na rozpor vo výpovediach menovaných vo vzťahu k poskytnutiu informácií od bližšie nestotožnenej osoby. Totiž v rámci žiadosti o vydanie príkazu na sledovanie osôb bolo uvedené, že informácie získané operatívno-pátracou činnosťou polície, boli potvrdené osobou konajúcou v prospech Policajného zboru, avšak svedok M. na hlavnom pojednávaní uviedol, že informácie týkajúce sa údajnej trestnej činnosti získali od osoby konajúcej v prospech Policajného zboru a druhý z menovaných svedkov nevedel uviesť, odkiaľ boli tieto informácie získané. Na jednej strane teda polícia uvádza, že osoba konajúca v prospech polície mala len potvrdiť už zistené informácie ohľadom údajnej trestnej činnosti obvineného a na druhej strane, svedok M. uvádza, že predmetné informácie boli od tejto osoby získané. S ohľadom na tieto rozpory je podľa obvineného dôvodné zaoberať sa tým, či vôbec osoba konajúca v prospech Policajného zboru existovala a či poskytla nejaké informácie ohľadom trestnej činnosti obvineného, nakoľko podľa jeho názoru by vo veci mohlo ísť o snahu polície zakryť nezákonné sledovanie jeho osoby pred vydaním k tomu určenému príkazu. Uvedenému má podľa názoru obvineného nasvedčovať záznam o sledovaní, podľa ktorého mali menovaní policajti začať sledovanie dňa 12. apríla 2016 o 11.25 hod. na konkrétne určenom mieste (na ul. Nová Doba pri M., kde bolo spozorované motorové vozidlo AUDI A6, ktoré používal obvinený, ktorý sa v tom čase nachádzal v uvedenej kaviarni), avšak v konaní zo strany týchto policajtov nebolo vysvetlené, odkiaľ disponovali informáciou, že sa obvinený na tomto mieste nachádza a že používa vozidlo, ktorého vlastníčkou bola jeho matka. Za tejto situácie tak podľa názoru obvineného vo veci existujú dôvodné pochybnosti o zákonnosti získania informácií príslušníkov Policajného zboru ohľadom údajnej trestnej činnosti obvineného, ktoré slúžili na vydanie príkazu na sledovanie ako aj samotného začatia trestného stíhania. Obvinený navrhoval vypočuť osobu konajúcu v prospech polície, ktorej identitu menovaní svedkovia odmietli uviesť, avšak neúspešne. Podľa obvineného výsluch tejto osoby je nevyhnutný pre dodržanie spravodlivého procesu a jeho práva na obhajobu.

Obvinený v rámci rozoberaného dovolacieho dôvodu namietol aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku okresného súdu a tiež uznesenia krajského súdu v otázke potreby vymedzenia konkrétneho času v rámci príkazu na sledovanie osôb.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený uviedol, že príkaz na sledovanie osôb a vecí vydaný dňa 12. apríla 2016 trpí nezákonnosťou z toho dôvodu, že v ňom absentuje presný údaj o čase jeho vydania, resp. čase určujúcim začiatok oprávneného sledovania. V prípade označenia príkazu iba dňom jeho vydania, bez uvedenia konkrétneho času v hodinách a minútach, sa tak podľa obvineného otvára časový priestor v rozsahu 24 hodín, v rámci ktorého nie je možné presne určiť, či samotný zásah do práva osoby na súkromie, prostredníctvom sledovania osoby, bol vykonaný pred vydaním príkazu na sledovanie alebo až po jeho vydaní. Keďže sledovanie obvineného bolo vykonávané na základe nezákonného rozhodnutia, je nevyhnutné i tento úkon označiť za nezákonný. Za nezákonné treba v zmysle tejto úvahy považovať i všetky ostatné dôkazy získané na jeho základe.

Príslušníci Policajného zboru, C. H. a Q. M., vykonávajúci sledovanie obvineného, pred súdom uviedli, že v čase tohto úkonu fyzicky nedisponovali predmetným príkazom, čo podľa názoru obvineného znásobuje nezákonnosť jeho sledovania. V tejto súvislosti obvinený poukázal na skoršie uvedenú argumentáciu týkajúcu sa sledovania obvineného pred vydaním relevantného príkazu.

Tento záver podľa obvineného vyplýva aj zo žiadosti o vydanie príkazu na sledovanie osôb a vecí z 12. apríla 2016, v ktorom sa okrem iného uvádza, že k čiernej schránke chodí M. X. v nepravidelných intervaloch počas dňa ... M. X. býva na adrese svojho trvalého bydliska... no zvykne prespávať aj vo svojom byte v meste X., časť K.... k tomuto miestu chodí M. X. väčšinou z adresy svojho trvalého bydliska alebo zo svojho bytu na K.. Z tejto žiadosti podľa obvineného vyplýva, že príslušníci Policajného zboru disponovali informáciami odôvodňujúcimi začatie trestného stíhania po dlhší čas, no napriek tomu niekoľko dní vykonávali sledovanie obvineného bez príkazu v zmysle § 113 Tr. por., pričom k začatiu trestného stíhania došlo až vykonaním úkonu sledovania osoby a vecí dňa 12. apríla 2016 v čase o 11.30 hod.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený zároveň spochybnil záver odborného vyjadrenia zo 14. apríla 2016, ku ktorému bola na hlavnom pojednávaní vypočutá Mgr. A. S. a ktorá vypovedala, že pri jeho vypracovaní vychádzala z cien získaných operatívnymi pracovníkmi regionálnych oddelení Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru. Podľa názoru obvineného je evidentné, že pri určovaní cien dávok drog bolo vychádzané z nepodložených a neoveriteľných informácií, ktoré boli uvedené do tohto odborného vyjadrenia bez toho, aby pracovníčka, ktorá ho vypracovala, zisťovala súčasné ceny dávok drogy v teréne. V tomto prípade teda dochádza k situácii, kedy zložky jedného orgánu vykonávajú vyšetrovanie a zároveň môžu trestné konanie ovplyvňovať určením si ľubovoľnej ceny dávok drog, ktorá nie je overiteľná, a teda ovplyvňovať právnu kvalifikáciu skutku pri drogových trestných činoch.

Posledný z uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je podľa obvineného vo veci preukázaný tým, že konajúce súdy na podklade vyššie opísaných skutočností, a síce za situácie podstatných rozporov, pochybností a nezákonností, mali povinnosť aplikovať zásadu in dubio pro reo, čo však neurobili, a tým zároveň porušili princíp prezumpcie nevinoty.

Na záver sa obvinený vyjadril aj k prípadnému rozhodovaniu dovolacieho súdu o väzbe obvineného v zmysle § 380 ods. 2 Tr. por. K tomu uviedol, že nakoľko celé trestné konanie je od počiatku nezákonné, bola by nezákonná aj samotná väzba. Okrem toho podľa názoru obvineného vo veci nie je sprítomnený žiaden z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 Tr. por.

Na podklade týchto skutočností, obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhol, aby po vyslovení porušenia zákona podľa § 386 ods. 1 Tr. por. v ustanoveniach čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 1, ods. 4, ods. 7,

ods. 9, § 34 ods. 1, § 113 ods. 5, § 119 ods. 2, § 168 ods. 1, § 176 ods. 2 Tr. por. v neprospech obvineného, z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por., podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Na dovolanie obvineného reagoval prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené 31. októbra 2017.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. prokurátor uviedol, že považuje postup vo veci konajúcich súdov za vecne správny, plne zákonný a je toho názoru, že nevypočutie osoby policajného informátora v žiadnom rozsahu nespôsobuje porušenie práva obvineného na obhajobu, nakoľko vznesenie obvinenia z drogovej trestnej činnosti, následné postavenie obvineného pred súd ako aj právoplatné odsúdenie, nie je v rámci hodnotiacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu žiadnym spôsobom založené na tvrdeniach a informáciách poskytnutých policajným informátorom. Uvedené informácie v kontexte ďalších operatívnych zistení viedli výlučne k vzniku relevantného podozrenia z páchania trestnej činnosti konkrétnou osobou, pričom toto podozrenie viedlo k začatiu vykonávania konkrétnych procesných úkonov v rámci trestného konania, a síce sledovania osoby a veci na základe príkazu okresnej prokuratúry. Tento informátor žiadnym spôsobom neusvedčoval obvineného z trestnej činnosti, bol len nositeľom prvotných indícií o páchaní trestnej činnosti, ktorá bola následne potvrdená vykonaním procesne relevantných úkonov trestného konania. Túto úvahu prokurátor doplnil v tom ohľade, že nevypočutím policajného informátora nemohlo dôjsť k porušeniu práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, nakoľko súd túto osobu nemal v konaní vôbec stotožnenú. Konajúce súdy podľa jeho názoru správne vyhodnotili, že stotožnenie osoby informátora nie je okolnosťou dôležitou pre toto trestné konanie.

Obdobne podľa názoru prokurátora neobstojí ani tvrdenie obvineného o rozpornosti vo výpovediach svedkov, keď svedok H. uviedol, že policajný informátor potvrdil skutočnosti o možnom páchaní trestnej činnosti, pričom svedok M. uviedol, že informácie boli získané od osoby konajúcej v prospech Policajného zboru, avšak neuviedol, že išlo o jediný zdroj informácií a ani nevytlúčil, že v danom prípade disponovali aj informáciami z iných zdrojov.

K namietanej absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutí prokurátor ďalej uviedol, že tieto považuje za dostatočne odôvodnené. Konajúce súdy jasne, zrozumiteľne a podrobne konkretizovali, ktoré skutočnosti mali za preukázané, o ktoré dôkazy opreli skutkové zistenia a akými úvahami sa spravovali pri hodnotení dôkazov.

Prokurátor k namietanej nezákonnosti vykonaných dôkazov vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením vo veci konajúcich súdov. Vo vzťahu k námietke obvineného založenej na absencii bližšie určeného času vydania sporného príkazu uviedol, že tento spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon kladie na jeho obsah. V príkaze je v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z ustanovenia § 113 ods. 5 Tr. por. vymedzené časové obdobie výkonu sledovania od 12. apríla 2016 do 12. júna 2016. Bazálnou podmienkou podľa prokurátora v tomto smere ostáva tá okolnosť, aby sledovanie bolo vykonávané na podklade príkazu vydaného príslušným orgánom. Na základe výsluchov vyššie menovaných svedkov, a síce príslušníkov Policajného zboru realizujúcich sledovanie obvineného, pritom vyplýva, že títo konali na základe príkazu vydaného prokurátorom, pričom na veci nič nemení tá skutočnosť, že tento príkaz nemali fyzicky k dispozícii, nakoľko im skutočnosť o jeho vydaní prokurátorom bola vhodným spôsobom (operatívne) oznámená.

Tvrdenie obvineného, že sledovanie malo byť vykonávané po dlhšiu dobu bez príkazu podľa § 113 Tr. por., aj keď príslušníci Policajného zboru disponovali informáciami odôvodňujúcimi začatie trestného stíhania, považuje prokurátor za nepodložené. V tejto súvislosti prokurátor uviedol, že z dokazovania vyplynulo, že operatívne preverovanie, resp. prinajmenšom jeho záverečná časť, prebiehalo dňa 12. apríla 2016, pričom v daný deň došlo tiež k vydaniu príkazu na sledovanie osoby a veci ako aj na podklade tohto príkazu, k začatiu sledovania už v doobedňajších hodinách v čase o 11.25 hod., pričom

je vysoko pravdepodobné, že príslušníci Policajného zboru mali informácie o mieste pohybu v tom čase podozrivej osoby ešte zo záverečnej fázy výkonu operatívno-pátracej činnosti pred podaním žiadosti o vydanie príkazu na sledovanie. Taktiež je logické a pre úspešnú realizáciu vykonania procesného úkonu sledovania nevyhnutné, aby bolo primárne zistené miesto, kde sa v čase začatia sledovania sledovaná osoba alebo vec fyzicky nachádza, pričom takýto krátkodobý monitoring, ktorý predstavuje prípravu na výkon trestno-procesného úkonu sledovania, ktorého obsah je zaznamenaný v prepise záznamu zo sledovania osoby a veci, nijakým spôsobom nezasahuje do práv sledovanej osoby.

K námietke týkajúcej sa výpočtu hodnoty, resp. ceny zaistených omamných a psychotropných látok, prostredníctvom vyjadrenia Národnej kriminálnej agentúry s následným výsluchom príslušníčky Policajného zboru, ktorá ho vypracovala, považuje prokurátor za štandardný a zodpovedajúci rozhodovacej praxi súdov.

Podľa názoru prokurátora vo veci neexistujú žiadne relevantné pochybnosti odôvodňujúce aplikáciu zásady in dubio pro reo. Ide v tomto smere len o obhajobou umelo konštruované tvrdenia za účelom domáhania sa dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. V konaní bolo podľa slov prokurátora jednoznačne preukázané, že skutok spáchal obvinený a tento napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák.

V súlade s tým prokurátor okresnej prokuratúry navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., resp. zamietol podľa § 392 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd v zmysle povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného a zistil, že nie je potrebné ho odmietnuť pre niektorý z formálnych dôvodov uvedených v § 382 písm. a/, písm. b/ alebo písm. d/ až písm. f/ Tr. por. Súčasne však najvyšší súd dospel k záveru, že v dovolaní obvineného absentujú dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por., a preto ho odmietol postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolanie v zmysle ustanovenia § 368 a nasl. Tr. por. radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom trestného konania, čo znamená, že jeho uplatnením sa napáda právoplatné súdne rozhodnutie. Nakoľko následkom dovolania môže byť narušenie stability konečného a vykonateľného rozhodnutia, musí pri jeho uplatnení výrazne akcentovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti. To vyžaduje existenciu podstatných, resp. zásadných pochybení, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstáť a kedy na právoplatnosti nemožno viac trvať. Dovolanie si z tohto dôvodu nemožno zamieňať s odvolaním.

Úvodom je zároveň vhodné poznamenať, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania podľa § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (R 120/2012).

V súlade s uvedeným je tak za kvalitu podaného dovolania zodpovedný výlučne dovolateľ, ktorý určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Uvedené znamená, že najvyšší súd nebude v konaní preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neuvedené) chyby napadnutého rozhodnutia alebo mu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov taxatívne uvedených v Trestnom poriadku.

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že naplnenie tohto dovolacieho dôvodu nemôže nastať pri akomkoľvek porušení práva obvineného na obhajobu, ale toto porušenie musí dosahovať zásadnú intenzitu. Tým sa má na mysli najmä porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Tr. por. V

súlade s judikatúrou a rozhodovacou praxou najvyššieho súdu pritom za porušenie práva na obhajobu v intencii § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. (ZSP 21/2010, R 7/2011, ZSP 16/2013, R 14/2015). Pre doplnenie týchto úvah najvyšší súd uvádza, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Dovolací súd, ako súd tretej inštancie, však nie je oprávnený prehodnocovať dôkazy podľa predstáv dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov nenapĺňa žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv obvineného, teda nie je porušením jeho práva na obhajobu a v zmysle toho ani adekvátnym dovolacím dôvodom.

Najvyšší súd po preštudovaní dovolania dospel k záveru, že obvinený sa námietkami uvádzanými v dovolaní, ktoré podraduje pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podporne domáha prijatia záveru o nezákonnosti jeho sledovania, na podklade príkazu z 12. apríla 2016, čím v podstate aj v tejto časti uplatňuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. (k čomu sa dovolací súd vyjadrí neskôr).

Na margo ostatných námietok v posudzovanej časti, po zohľadnení vyššie uvedeného, dovolací súd dodáva, že výhrady obvineného založené na vlastnom hodnotení rozsahu vykonaného dokazovania, a to nevypočítím bližšie nestotožnenej osoby spolupracujúcej v prospech Policajného zboru (tzv. informátora) a taktiež namietaným rozporom vo výpovediach svedkov C. H. a Q. M., v zmysle vyššie uvedeného, nemohol priznať žiadnu relevanciu. Krajský súd zároveň na strane č. 6 uznesenia osobitne zdôraznil, že totožnosť osoby informátora nepovažoval za dôležitú pre toto trestné konanie.

Pre úplnosť však najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že využívanie osôb konajúcich v prospech Policajného zboru pri odhaľovaní úmyselných trestných činov a pri zisťovaní ich páchatel'ov je jedným z legitímnych prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, na ktorý v § 39 ods. 1 odkazuje aj zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“). Forma spolupráce jednotlivcov s Policajným zborom je bližšie upravená v § 41 naposledy uvedeného zákona. Toto ustanovenie v prvom odseku jasne definuje, že osobou konajúcou v prospech Policajného zboru sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá dobrovoľne, utajovaným spôsobom poskytuje informácie a služby Policajnému zboru pri odhaľovaní trestnej činnosti. Táto kooperácia v zmysle uvedeného vyžaduje postupovať v utajení, pričom od povinnosti mlčanlivosti môže v tomto prípade oslobodiť len minister vnútra alebo prezident Policajného zboru (§ 80 ods. 3 zákona o Policajnom zbore). Predpokladom na zbavenie povinnosti mlčanlivosti je požiadavka súdu (orgánov činných v trestnom konaní) na zbavenie mlčanlivosti z dôvodu potreby výsluchu takejto osoby v procesnom postavení svedka, pretože je to nevyhnutné s ohľadom na dôkaznú situáciu. V tomto prípade o taký prípad nešlo.

Odhliadnuc od ustanovenia § 371 ods. 7 Tr. por. neobstojí ani tvrdenie obvineného o arbitrárnosti napádaných rozhodnutí. Rozsudok okresného súdu (najmä na stranách č. 5 až 6) v spojení s uznesením krajského súdu (najmä na stranách č. 4 až 7) dáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu, s ktorými sa dovolací súd stotožnil a ku ktorým sa v konkrétnej rovine vyjadrí nižšie.

Námietka, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom predstavuje dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Obvinený nezákonnosť príkazu na sledovanie osôb a vecí vydaného 12. apríla 2016 odôvodnil v podstate tým, že bol príslušníkmi Policajného zboru sledovaný minimálne niekoľko dní pred samotným vydaním príkazu; že v príkaze absentuje konkrétny čas jeho vydania určený na hodiny, resp. minúty a že príslušníci Policajného zboru v čase realizácie sledovania fyzicky nedisponovali týmto príkazom.

Nezákonnosť vyplývajúcu z absencie konkrétneho určenia času vydania príkazu na minúty obvinený odvodzuje zo znenia ustanovenia § 113 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého príkaz na sledovanie podľa odseku 2 sa môže vydať len na základe písomnej žiadosti policajta alebo príslušného orgánu Policajného zboru a v konaní pred súdom na písomnú žiadosť prokurátora. Žiadosť sa musí odôvodniť podozrením z konkrétnej trestnej činnosti a tiež údajmi o osobách a veciach, ktoré majú byť sledované, ak sú tieto údaje známe. V príkaze sa musí ustanoviť čas, v ktorom sa bude sledovanie vykonávať, a to najviac šesť mesiacov. Ten, kto vydal príkaz na sledovanie, môže dobu sledovania písomne predĺžiť najviac o ďalších šesť mesiacov, a to aj opakovane. Ak sledovanie trvá dlhšie ako dvanásť mesiacov, príkaz na sledovanie pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vydáva sudca pre prípravné konanie.

Podľa ustanovenia § 181 ods. 1 písm. b/ Tr. por. príkaz musí obsahovať dátum a miesto rozhodnutia.

Vychádzajúc z uvedeného Trestný poriadok z hľadiska úpravy príkazu na sledovanie osôb a vecí vyžaduje (okrem iného) uvedenie času, v ktorom sa bude sledovanie vykonávať (§ 113 ods. 5 Tr. por.) a zároveň uvedenie dátumu rozhodnutia o tomto príkaze (§ 181 ods. 1 písm. b/ Tr. por.). Pod náležitosťou označenia príkazu dátumom rozhodnutia treba rozumieť uvedenie časového údajja vyjadrujúceho deň, mesiac a rok vystavenia príkazu. V tomto ohľade ustanovenie § 181 ods. 1 písm. b/ Tr. por. so sebou neviaže povinnosť datovania príkazu menšou časovou jednotnou. Druhé z rozoberaných ustanovení, konkrétne jeho tretia veta, kladie povinnosť ustanovenia času, v ktorom „sa bude“ sledovanie vykonávať. Ani z tohto ustanovenia explicitne nevyplýva povinnosť ustanovenia času na sledovanie na hodiny, minúty, resp. na sekundy. Na strane druhej, bližšou konkretizáciou tohto času sa dosiahne vyššia miera právnej istoty zákonnosti sledovania osôb a vecí, najmä za situácie, keď o príkaze na sledovanie bolo rozhodnuté v rovnaký deň, ako prebiehalo sledovanie na jeho základe. Sumarizujúc, z hľadiska zachovania zákonnosti rozoberaného úkonu trestného konania je nevyhnutné „len to“, aby na sledovanie osôb a vecí v čase vykonávania tohto úkonu existoval materiálny podklad, a síce k tomu určený príkaz. Výnimku z tohto pravidla predstavuje len okolnosť vymedzená v § 113 ods. 7 Tr. por., ktorá však umožňuje dodatočné schválenie už vykonaného úkonu v lehote 24 hodín, ktorá v danom prípade nemohla byť prekročená.

In concreto, preskúmaním trestného spisu najvyšší súd zistil, že príkaz na sledovanie osôb a vecí bol v posudzovanom prípade vydaný 12. apríla 2016, a to „na časové obdobie od 12. apríla 2016 do 12. júna 2016“ (č. l. 106-107), na základe žiadosti vyšetrovateľa Policajného zboru z toho istého dňa (č. l. 104-105). Ako ďalej vyplýva z trestného spisu, táto žiadosť bola prokurátorke odovzdaná krátko po 9.10 hod., pričom o vyhotovení príkazu bol vyrozumený vyšetrovateľ (č. l. 231 a 237), ktorý o tejto skutočnosti následne informoval príslušníkov Policajného zboru realizujúcich sledovanie, H. a M. (č. l. 240-241), so začiatkom o 11.25 hod. (č. l. 111).

Z popísanej chronológie zreteľne vyplýva, že prokurátorka vydávajúca príkaz na sledovanie osôb a vecí síce formálne pochybila, keď tento vydala so spätnou účinnosťou, keďže v posudzovanom prípade nešlo o prípad podľa § 113 ods. 7 Tr. por. (od 12. apríla 2016; t. j. od prvej sekundy daného dňa), avšak táto okolnosť nespôsobuje nezákonnosť predmetného úkonu, nakoľko dovolací súd má za preukázané, že samotné sledovanie obvineného a tiež osobného motorového vozidla, bolo v posudzovanom prípade vykonávané na základe príkazu, a teda aj v súlade so zákonom.

Vo vzťahu k ďalšej námietke obvineného dovolací súd uvádza, že v zmysle § 8 ods. 1 zákona o Policajnom zbore sú príslušníci Policajného zboru oprávnení vykonávať služobnú činnosť, pod ktorou sa má na mysli podľa prvého odseku naposledy uvedeného ustanovenia činnosť policajta spojená s plnením úloh podľa tohto zákona alebo iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Medzi tieto

úlohy zákon o Policajnom zbore v § 2 ods. 1 písm. b/ radí aj odhaľovanie trestných činov a zisťovanie ich páchatel'ov. Pri plnení týchto úloh, a teda pri plnení si svojej služobnej činnosti, boli príslušníci oprávnení vykonávať operatívno-pátraciu činnosť (§ 39 ods. 2 zákona o Policajnom zbore), pričom z obsahu predmetného spisu vyplýva, že túto aj vykonávali (viď žiadosť na vydanie príkazu na sledovanie osôb a vecí na č. l. 104-105).

Operatívno-pátracou činnosťou podľa § 38a ods. 1 zákona o Policajnom zbore je systém spravidla utajených, spravodajských opatrení vykonávaných Policajným zborom na účely predchádzania, zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatel'ov, zabezpečovania ochrany utajených osôb a strážených objektov, technicky chránených objektov, zabezpečovania a poskytovania ochrany a pomoci ohrozenému svedkovi a chránenému svedkovi, ochrany štátnej hranice a vypátrania osôb a vecí.

Príslušníci Policajného zboru pri tejto činnosti môžu v súlade s § 39 ods. 1 zákona o Policajnom zbore sledovať osoby a veci, monitorovať osoby a dopravné prostriedky, využívať kontrolovanú dodávku, kriminálne spravodajstvo, používať krycie doklady, nástrahovú a zabezpečovaciu techniku a využívanie osôb konajúcich v prospech Policajného zboru, objekty a miesta používané pod legendou a predstieraný prevod vecí.

Ako ďalej vyplýva z uvedenej žiadosti, poznatky získané operatívno-pátracou činnosťou boli potvrdené aj fyzickou osobou konajúcou v prospech Policajného zboru. Pod touto osobu treba rozumieť aj využitie informátorskej siete, resp. informátora. Aj tento postup preto treba vyhodnotiť ako celkom súladný so zákonom.

S ohľadom na § 9 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, keď príslušníci Policajného zboru získali informáciu odôvodňujúcu podozrenie z páchania trestného činu, v tomto prípade drogovej trestnej činnosti, nielenže mohli, ale boli povinní v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok.

Postup podľa ustanovení Trestného poriadku prichádza do úvahy až vtedy, keď príslušníci Policajného zboru zistia potrebné informácie o páchatel'ovi a trestnej činnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania (viď rozsudok najvyššieho súdu z 15. apríla 2015, sp. zn. 1 Tdo 12/2015). Uvedené vyplýva aj zo znenia ustanovenia § 113 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého príkaz na sledovania možno vydať len na písomnú žiadosť, ktorá by spravidla mala byť odôvodnená podozrením z konkrétnej trestnej činnosti a tiež údajmi o osobách a veciach, ktoré majú byť sledované. Za nezákonný postup v tomto smere by bolo možné označiť len taký prípad, ak by príslušníci Policajného zboru pokračovali v uvedenej činnosti podľa zákona o Policajnom zbore aj po získaní dostatočných informácií odôvodňujúcich postup podľa Trestného poriadku. K takej situácii však v posudzovanom prípade nedošlo.

Za nezákonnosť nemožno považovať ani tú skutočnosť, že príslušníci Policajného zboru v čase realizácie sledovania fyzicky nedisponovali príkazom k tomuto úkonu. Takáto povinnosť nie je daná žiadnym ustanovením zákona, pričom z povahy sledovania osôb a vecí, ako prostriedku operatívno-pátracej činnosti, vyplýva, že ide úkon, ktorého účinná realizácia vyžaduje pohotovostné vykonanie určitého zákroku, vrátane operatívneho oboznámenia príslušníkov Policajného zboru realizujúcich sledovanie. V zmysle uvedeného tak postačuje vedomosť príslušníkov Policajného zboru realizujúcich sledovanie o tom, že k tomu určený príkaz bol vydaný.

Argumentum ad absurdum, ak by mala byť zákonnosť sledovania osoby podmienená fyzickou dispozíciou príkazom príslušníka Policajného zboru, potom by pri právnom názore obvineného, pri sledovaní viacerými príslušníkmi Policajného zboru, musel týmto príkazom disponovať každý príslušník Policajného zboru, čím by sa tento úkon v početných prípadoch stal prakticky zákonne nerealizovateľný.

Závery uvedené v rozhodnutiach najvyššieho súdu, na ktoré obvinený v dovolaní poukazoval, považuje dovolací súd za neaplikovateľné na posudzovaný prípad, nakoľko vychádzali z iných skutkových okolností. Vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tdo 35/2010, išlo o situáciu, kedy vôbec nedošlo

k vydaniu príkazu na sledovanie osôb a vecí v zmysle § 113 Tr. por., pričom práve na podklade nezákonného sledovania boli zadovážené usvedčujúce dôkazy. Aj vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Tdo 12/2015, príslušníci Policajného zboru vykonávali sledovanie podozrivého bez príkazu podľa Trestného poriadku, a to i napriek tomu, že v tom čase už minimálne po dobu 7 dní disponovali konkrétnymi informáciami o páchaní trestnej činnosti s omamnými látkami.

Keďže dovolací súd dospel k záveru o zákonnosti namietaného príkazu a sledovania obvineného, nemožno v takom prípade uvažovať ani o nezákonnosti nadväzujúcich vo veci vykonaných úkonoch a zadovážených dôkazoch, resp. o potrebe aplikácie doktríny plodov (ovocia) z otráveného stromu. Celkom nad rámec vo vzťahu k aplikácii tejto doktríny v podmienkach Slovenskej republiky však dovolací súd z pohľadu teórie odkazuje na rozsudok najvyššieho súdu z 28. marca 2018, sp. zn. 2 Tdo 64/2017.

K námietke obvineného spochybňujúcej jednak legitimitu odborného vyjadrenia Národnej kriminálnej agentúry zo dňa 14. apríla 2016, ale aj hodnoty dávok omamných a psychotropných látok v ňom ustálenej, vrátane výsluchu zhotoviteľky tohto vyjadrenia, dovolací súd uvádza, že za dôkaz v intenciách § 119 ods. 2 Tr. por. môže slúžiť aj informácia o tzv. pouličných cenách drog získaná zo správy príslušného útvaru Policajného zboru, ktorý v rámci svojej pôsobnosti tieto ceny monitoruje. Pritom len skutočnosť, že pôvodcom dôkazného prostriedku je policajný útvar, z neho plynúci dôkaz automaticky nediskvalifikuje (uznesenie najvyššieho súdu z 20. februára 2018, sp. zn. 2 Tdo 51/2017).

Identický právny názor na túto otázku zdieľa vo svojej rozhodovacej činnosti aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ako „ústavný súd“), ktorý podotýka, že v prípade, ak ide o tovar (drogy), ktorý je obchodovateľný iba na čiernom trhu, je pochopiteľné, že pri určovaní formy predávanej drogy a s tým súvisiacim aj jej obvyklým množstvom a cenou, súdy nepostupujú svojvoľne, ale v záujme jednotného prístupu k všetkým páchatelom daného skutku v neurčitom množstve prípadov (z hľadiska charakteru skutku, miesta páchania a pod.) vychádzajú z objektivizovaných údajov získaných z praxe špecializovaných policajných jednotiek (uznesenia ústavného súdu zo 4. júla 2012, sp. zn. II. ÚS 228/2012, z 10. júla 2012, sp. zn. II. ÚS 240/2012, z 21. januára 2015, sp. zn. I. ÚS 30/2015). V inom rozhodnutí ústavný súd konštatoval, že téza o diskvalifikácii dôkazného prostriedku zabezpečeného políciou ako orgánom, „ktorý je pre svoje postavenie aj ako orgán činný v trestnom konaní zaujatý“, pretože „má eminentný záujem na usvedčení páchatel'a a na jeho potrestaní“, odporuje jednej zo základných zásad trestného konania zakotvanej v § 2 ods. 10 Tr. por. (uznesenie ústavného súdu zo 4. septembra 2018, sp. zn. III. ÚS. 335/2018).

Pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že výklad prezentovaných úvah nemožno vnímať ako pozbavenie či oslabenie práva obvineného navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. por., resp. § 119 ods. 3 Tr. por. Obvinený teda disponuje právom obstarania z jeho pohľadu transparentnejšieho dôkazného prostriedku preukazujúceho hodnotu omamnej či psychotropnej látky. Tu však treba opakovane podotknúť, že podľa § 2 ods. 12 Tr. por. dôkazy v každom prípade hodnotí súd a prípadný nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nezakladá žiaden dovolací dôvod.

Na margo uvedeného, obvinený v konaní pred súdom síce tvrdil, že hodnota jedného gramu konope sa v rozhodnom období pohybovala vo výške od 3 do 3,5 € (č. l. 225), toto však nepodporil žiadnym konkrétnym objektivizujúcim dôkazom. Vo veci konajúce súdy tak celkom legitímne pri ustálení hodnoty omamnej a psychotropnej látky vychádzali z vyššie označeného odborného vyjadrenia.

Dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je daný vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Účinné uplatnenie rozoberaného dovolacieho dôvodu pripúšťa dve alternatívy pre jeho uplatnenie. Prvá umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu a druhá dovolateľa oprávňuje uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Naproti tomu znenie vety za bodkočiarkou konzekventne vyjadruje, že týmto dovolacím dôvodom sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení, čo znamená, že dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce sudy. Najvyšší súd na podklade dovolania obvineného či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Tr. por., teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce sudy hodnotili dôkazy, pretože táto činnosť je vždy založená na aplikácii procesných ustanovení, nie hmotnoprávnych (viď R 57/2007, ZSP 46/2013, R 47/2014). Namietať zistenia skutkovej povahy je oprávnený len minister spravodlivosti na podklade dovolania v zmysle § 371 ods. 3 Tr. por.

V tejto súvislosti najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach opakovane uviedol, že podstata námietky založenej na nepoužití zásady in dubio pro reo je založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov, vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce sudy, má výlučne procesný charakter, a preto nie je účinne uplatniteľným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale zároveň ani žiadnym iným dôvodom uvedeným v prvom odseku tohto ustanovenia (porovnaj s uzneseniami najvyššieho súdu z 15. júna 2010, sp. zn. 2 Tdo 18/2010, z 1. júla 2013, sp. zn. 2 Tdo 15/2013, alebo aj z 9. septembra 2015, sp. zn. 3 Tdo 47/2015).

Osobitne sa žiada vyzdvihnúť správne pričítanie kvalifikačného znaku spôsobenia ťažšieho následku v podobe spáchania činu vo väčšom rozsahu podľa § 172 ods. 2 písm. e/ Tr. zák. Zo znenia skutku je totiž zrejmé, že množstvo celkovej zaistenej omamnej látky ďaleko prevyšuje rozsah vymedzený ustanovením § 135 ods. 2 Tr. zák. Pri trestnom čine nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držaní a obchodovaní s nimi podľa § 172 Tr. zák. sa hodnota celkovej zaistenej látky, jedu či prekurzora vypočíta v závislosti od ceny gramu takejto látky, jedu či prekurzora v lokalite a čase, kedy došlo k jej/jeho distribúcii a pre určenie rozsahu trestnej činnosti sa aplikuje § 125 Tr. zák. (viď napr. rozsudky najvyššieho súdu z 27. novembra 2012, sp. zn. 4 Tdo 32/2012, z 30. marca 2016, sp. zn. 6 Tdo 66/2015). V posudzovanom prípade celková hmotnosť vysušeného konope predstavovala 474,97 gramov, pričom hodnota gramu tejto omamnej a psychotropnej látky bola v rozhodnom čase a mieste na úrovni 10 €. Väčšou škodou podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. treba rozumieť sumu dosahujúcu najmenej desaťnásobok malej škody, t. j. 2 660 €, pričom obvinený sa dopustil trestnej činnosti v úhrnnej sume 4 749,70 €. Vzhľadom na konštatované, v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku, kde je skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin podľa § 172 Tr. zák., nie je možné uvádzať počet bežných jednotlivých dávok dogy v zmysle § 135 ods. 2 Tr. zák., pretože toto ustanovenie sa vzťahuje výlučne na právnu kvalifikáciu skutku ako trestného činu podľa § 171 Tr. zák., teda pre vlastnú potrebu.

Okrem uvedeného, nad rámec uplatneného dovolania, vo vzťahu k formálnej úprave znenia skutku, najvyšší súd dodáva, že v ňom nemožno odkazovať na znalecké posudky či odborné vyjadrenia a podobne, nakoľko ide vždy o záver súdu. Spôsob, akým súd dospel k skutkovým zisteniam, uvedením zdroja informácie, konajúci súd vyjadrí až v odôvodnení rozhodnutia. Výroku o treste napadnutého rozhodnutia možno zároveň vytknúť, že okresný súd pri zaradení obvineného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia aplikoval ustanovenie § 48 ods. 2 písm. a/, ods. 4 Tr. zák., pričom správne mal použiť „len“ ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák. Žiada sa však uviesť, že pochybenia popísané v tomto odseku nenapĺňajú žiaden z dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por., a teda nemajú žiaden dopad na zmenu právneho postavenia obvineného, a to ani v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por.

Dovolací súd sa v posudzovanej trestnej veci nezaoberal rozhodovaním o väzbe obvineného v intenciách ustanovenia § 380 ods. 2 Tr. por. tak, ako to navrhoval, nakoľko jeho dovolanie ako nedôvodné odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.